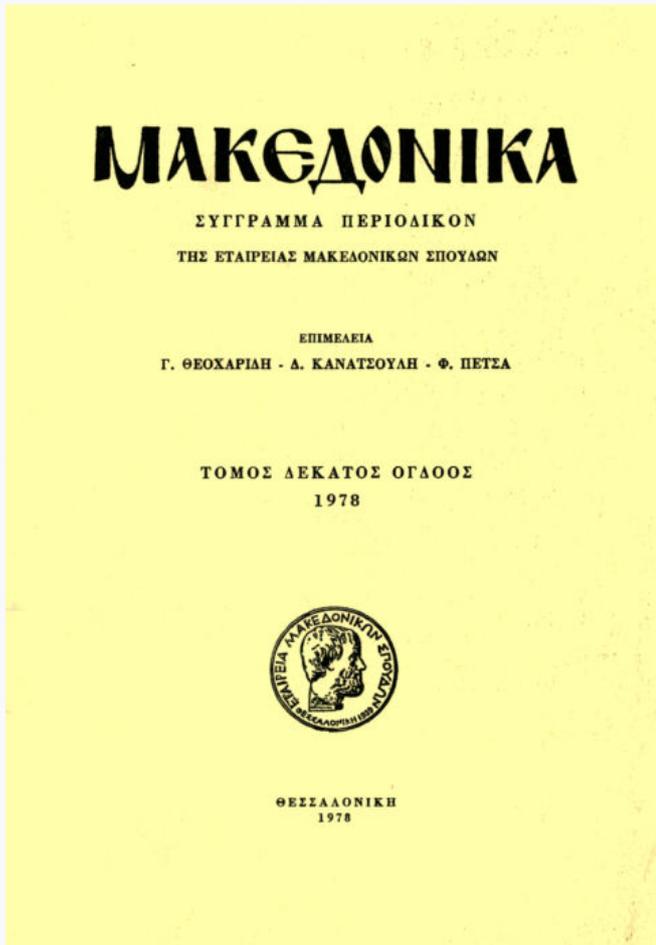

Μακεδονικά

Τόμ. 18, Αρ. 1 (1978)

Κώδιξ Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης, ιζ'-ιθ' αι. υπό Νικολάου Ι. Πανταζοπούλου-συνεργασία Δεσποίνης Τσούρκα-Παπαστάθη

Νικ. Κ. Τσιτσιμέλης

doi: [10.12681/makedonika.510](https://doi.org/10.12681/makedonika.510)

Copyright © 2014, Νικ. Κ. Τσιτσιμέλης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τσιτσιμέλης Ν. Κ. (1978). Κώδιξ Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης, ιζ'-ιθ' αι. υπό Νικολάου Ι. Πανταζοπούλου-συνεργασία Δεσποίνης Τσούρκα-Παπαστάθη. *Μακεδονικά*, 18(1), 332-334. <https://doi.org/10.12681/makedonika.510>

Nina V. Sinicina, Maksim Grek v Rossii (=Μάξιμος ό Γραικός στη Ρωσία), Μόσχα, Nauka, 1977, σελ. 332.

Τό έργο Μαξίμου του Γραικού, ή έποχή του και ή φιλολογική κληρονομία του παρ' όλες τίς μονογραφίες τόσο στη Ρωσία όπου έζησε και έδρασε, όσο στην Έλλάδα όπου γεννήθηκε και την Ίταλία όπου μορφώθηκε, παραμένει άνεξάντλητο.

Η μελέτη της N. V. Sinicina είναι κυρίως παλαιογραφικού χαρακτήρος. Πριν από λίγα χρόνια με τό θαυμάσιο άρθρο της: Rukopisnaja tradicija sobranij socinenij Maksima Greka. K postanovke vorpsoa (= 'Η χειρόγραφη παράδοση στις συλλογές των έργων Μαξίμου του Γραικού. Συμβολή στην τοποθέτηση του προβλήματος), Trudy Otdela Drevnerusskoj Literatury 26 (1971) 259-263, μάς έδωσε τίς βασικές κατευθύνσεις της σημερινής της εργασίας. Στο πρώτο κεφάλαιο (σσ. 11-60), της μελέτης αυτής, ή συγγρ. άσχολεύεται με τά παλαιογραφικά προβλήματα του έργου Μαξίμου του Γραικού, στο δεύτερο (σσ. 61-145) και στο τρίτο (σσ. 146-220) με τά βιογραφικά της παραμονής του στη Ρωσία (1518-1555/6). 'Η άξία όμως της μελέτης της N. V. Sinicina έγκειται κυρίως στο Παράρτημα όπου (σσ. 221-279) παρουσιάζονται και αναλύονται για πρώτη φορά τά περιεχόμενα 10 άρθρων με μονάδων με έργα Μαξίμου του Γραικού.

Τό νέο έργο της N. V. Sinicina συμπληρώνει άναμφισβήτητα τίς άτέλειες του έργου του A. I. Ivanov [Literaturnoe nasledie Maksima Greka. Harakteristika, atribucii, bibliografija (= 'Η φιλολογική κληρονομία Μαξίμου του Γραικού. Περιγραφή, κατηγορίες, βιβλιογραφία), Λένινγκραντ, Institut Russkoj Literatury, 1969, σσ. 248+2 εικ. έκτός κειμένου. Πρβλ. και βιβλιοκρισία K. K. Παπουλίδη, Μακεδονικά 12 (1972) 536-538] και μάς δίνει, για πρώτη φορά, μιá συστηματική παλαιογραφική μελέτη στη φιλολογική κληρονομία του σοφού άγιορείτη μοναχού του 16 αϊ.

Ίδρυμα Μελετών Χερσονήσου του Αίμου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Κ. ΠΑΠΟΥΛΙΔΗΣ

Κώδιξ Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης, ιζ'-ιθ' αϊ., υπό Νικολάου I. Πανατζόπουλου-συνεργασία Δεσποίνης Τσουρκα-Παπαστάθη, τευχος α', Θεσσαλονίκη 1974, 8ο, σελ. κθ'+208.

Ό άκάματος έρευνητής της Ιστορίας του Δικαίου καθηγητής Νικόλαος I. Πανατζόπουλος εγκαινιάζει με την έκδοση όλόκληρου του κώδικα αυτού, που μάς είναι γνωστός και ως κώδικας Ζωσιμά, τη νέα σειρά έκδοσης πηγών του Δικαίου μας, τά «Δικαιικά Μεταβυζαντινά Μνημεία». Στη σειρά αυτή, όπως μαθαίνουμε άπ' τόν πρόλογο, θά έκδοθούν κώδικες με δικαιοπρακτικά έγγραφα άπ' τίς περιοχές του βόρειου και άπόδημου Έλληνισμού των χρόνων της τουρκοκρατίας.

Στόν πρόλογο (σσ. θ'-ιε') ό καθηγητής Πανατζόπουλος έπισημαίνει την άνάγκη να έκδοθούν όλόκληροι και όχι μεμονωμένοι τέτοιοι κώδικες, για να μπορέσει ό έρευνητής να άποκομίσει μιá όσο τό δυνατό πληρέστερη εικόνα των πολιτιστικών συνθηκών που έπικρατούν στο συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Τονίζει επίσης τη μεγάλη έθνική σημασία τους, γιατί μέσα σ' αυτούς φαίνεται ό δραματικός άγώνας του έλληνικού λαϊκού δικαίου, που είναι εκδήλωση του αντίπροσωπευτικού συστήματος της κοινοτικής και συντεχνιακής οργάνωσης του ύποδοϋλου Έλληνισμού, ενάντια στα ξένα δίκαια που του έπιβλήθηκαν, τό λεγόμενο έπίσημο βυζαντινάκ, που συνεχίζει την παράδοση του Imperium Romanum, και τό όθωμανικό.

Στήν Εισαγωγή (σσ. ιζ'-κθ') η κυρία Δ. Τσούρκα-Παπαστάθη περιγράφει λεπτομερέστερα τόν κώδικα, πραγματεύεται μεθοδικά και διεξοδικά τὰ σχετικά προβλήματα και εκθέτει τή μέθοδο τῆς έκδοσης. Σημειώνουμε περιληπτικά τὰ σπουδαιότερα: Ὁ κώδικας, ὅπως ἔχει σωθεῖ, ἔχει δύο ἀριθμήσεις, μιὰ κατά φύλλα (148-201) και μιὰ κατά σελίδες 165-302). Ἡ ἀρίθμηση κατά φφ. εἶναι προγενέστερη και αὐτό σημαίνει πὼς ὁ κώδικας χρησιμοποιοῦθηκε και πρὶν τὸ Ζωσιμᾶ γιὰ διάφορες ἐγγραφές και ὅτι ἡ ἀρίθμηση κατά σσ. ἔγινε ἀφοῦ ἀφαιρέθηκαν 130 σσ. τῶν ἀρχικῶν ἐγγραφῶν, εἴτε γιατί θεωρήθηκαν ἀχρηστες, εἴτε γιὰ νὰ φυλαχθοῦν με ἄλλα παρόμοια ἐγγραφα. Ὁ κώδικας ἀρχίζει με σύντομο τετράστιχο προοίμιο και ἀκολουθοῦν 115 ἐγγραφές, πού χαρακτηρίζονται ὡς ἰδιότυπα ἀντίγραφα τῶν πρωτοτύπων πού δόθηκαν στοὺς ἐνδιαφερομένους και ὑπογράφονται ἀπ' τὸν οἰκεῖο μητροπολίτη. Ἡ καταχώρισή τους στὸν κώδικα εἶναι προαιρετική και γίνεται γιὰ τὴν πληρέστερη κατοχύρωση τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὡς ὑποθετική ἐρμηνεία γιὰ τὴν ὑπαρξὴ χρονικῶν κενῶν στὶς καταχωρήσεις τοῦ κώδικα (1706-1713, 1726-1733, 1744-1797[;], 1799[;] - 1804[;], 1804-1839 και 1841-1845) δίνεται ἐνδεχόμενη διατήρηση στὴ Σιάτιστα και ἄλλων κωδίκων γιὰ τὴν καταγραφή δικαιπραξιῶν. Τὶς πιὸ πολὺές πράξεις ὑπογράφει ὁ ἐκάστοτε μητροπολίτης τῆς περιοχῆς και ἀπ' αὐτὲς τὶς περισσότερες ὁ Ζωσιμᾶς. Πρόβλημα δημιουργεῖ ὁ τίτλος τοῦ Ζωσιμᾶ στὴν πράξη 49, γραμμῆνος ἀπ' τὸν γραφέα: ἀνάμεσα στὶς ἐπαρχίες τῆς δικαιοδοσίας του ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος ἀναφέρεται και ἡ «Παντοδακία» (γρ. Ποντοδακίας, δηλ. Μικρᾶς Σκυθίας). Ἡ κυρία Παπαστάθη πιστεύει πὼς ἄσπαστος τὸν ἄσπαστος τὸν ἄσπαστος τὸν ἄσπαστος Ποντοδακία, συμφύροντας τὶς ἐπαρχίες Πόντου Δυτικῆς και Δακίας Μεδιτερρανῶν. Στὶς περισσότερες ἐγγραφές ὑπάρχουν ἐπίσης ὑπογραφές τῶν «μαρτύρων». Ἡ κυρία Παπαστάθη καθορίζει με σαφήνεια τὴν ἀκριβῆ ἰδιότητα τοῦ «μαρτύρων» ἀπὸ καθαρά νομική ἄποψη. Οἱ λαϊκοὶ ὑπογράφουν δηλώνοντας τὸν τίτλο τους: πρῶτωρ, πρωτοκαθούμενος, πρατέκδικος κ.λ., ἐνῶ οἱ κληρικοὶ παραθέτοντας τὸ ἐκκλησιαστικὸ τους ὄφφικιο: οἰκονόμος, σακελλάριος, πρωτοπαππᾶς. Ἐπισημαίνονται 23 συνολικά γραφεῖς, κυρίως με γραφολογικά κριτήρια, και ἐντοπίζονται 10 συγκεκριμένα ὀνόματα γραφῶν. Τόπος καταχώρισης τῶν ἐγγραφῶν εἶναι ἡ Σιάτιστα. Ἡ χρονολογία τῶν πράξεων εἶναι ἐκείνη τῆς σύνταξῆς τους και ὄχι τῆς καταχώρισῆς τους στὸν κώδικα.

Ἀκολουθεῖ (σσ. 1-151) τὸ κείμενο τοῦ κώδικα. Ἡ σημασία αὐτοῦ τοῦ κειμένου εἶναι γενικότερη και δὲν ἐνδιαφέρει μόνο τὸν ἱστορικὸ τοῦ Δικαίου. Ὁρᾶ στὸν πρόλογο ὁ καθηγητῆς Παναζόπουλος τὸ χαρακτηριστικὸ ἔθνικο μνημεῖο. Καὶ δὲ νομίζουμε πὼς ὑπερβάλλουμε, ἂν ποῦμε πὼς μᾶς βοηθεῖ γιὰ μιὰ σφαιρική θεώρηση τῆς Σιατίστης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὁ ἱστορικὸς θὰ βρεῖ στοιχεῖα ὄχι μόνο γιὰ τὴν τοπική ἱστορία, ἀλλὰ και γιὰ τὴν ἐμπορική δραστηριότητα τῶν Σιατιστινῶν στὰ μεγάλα κέντρα τῆς ἐποχῆς, ὅπως ἡ Βενετία, τὸ Dubrovnik κ.ἄ. Ὁ γλωσσολόγος θὰ ἀποκομίσει ὕλικὸ πολῦτιμο γιὰ τὴν ἐπιστήμη του: ὄχι μόνο ἀπ' τὸν πλοῦτο τῶν λέξεων, τῶν ὀνομάτων κ.λ., ἀλλὰ και ἀπὸ πολὺές λέξεις πού εἶναι γραμμῆνες στὴ φωνητική τους μορφή. Ὁ λαογράφος θὰ βρεῖ και αὐτὸς πληροφορίες σημαντικῆς γιὰ τὴ μελέτη τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ και γιὰ τὸν ἐρευνητῆ τῆς ἱστορίας τοῦ κοινωνικοῦ και οικονομικοῦ βίου ὁ κώδικας εἶναι ἀξιοσπούδατος.

Ἡ ἐκδοση τοῦ κώδικα εἶναι διπλωματική: πιστὴ τήρηση τῆς ὀρθογραφίας και στίξης τοῦ κειμένου, ἀνάλυση τῶν βραχυγραφῶν, ἀκόμα και τῶν πιὸ συνηθισμένων. Ἐτσι, ἐπιτυγχάνεται «ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀποκομίσει ζωνρὰν και ἀνάγλυφον, κατά τὸ δυνατόν, εἰκόνα τοῦ Κώδικος, ὁ δὲ εἰδικὸς ἐπιστήμων νὰ συναγάγη, ἄνευ παρεμβολῶν, τὰ ἐνδιαφέροντα τὸν κλάδον του συμπεράσματα», ὅπως ἐξηγεῖ στὴν Εἰσαγωγή (σ. κη') ἡ κυρία Παπαστάθη.

Τὸ κείμενο ἀκολουθοῦν τὰ πανομοιότυπα (σσ. 155-167), μεθοδικὰ ἐπιλεγμένα, ὁ Πί-

νακας γραφών (σ. 168), τὰ Εὐρετήρια: τόπων-τοπωνυμίων (σσ. 171-173), ὀνομάτων κληρικῶν (σσ. 175-176), οἰκογενειακῶν ὀνομάτων (σσ. 176-179) καὶ πραγμάτων (σσ. 181-197), τὸ Γλωσσάριο (σσ. 196-206), ὁ Πίνακας πανομοιότητων (σσ. 207-208) καὶ τὰ παροράματα (σ. 208).

Οἱ παρατηρήσεις πού ἔχουμε νὰ κάνουμε δὲν εἶναι σημαντικές καὶ δὲ μειώνουν καθόλου τὴ σημασία τῆς προσφορᾶς τοῦ ἐκδότη. Πρέπει ἴσως νὰ ἐπιμεινουμε ἰδιαίτερα σὲ ὀρισμένες παρεμβολές τοῦ ἐκδότη σὲ μερικές γραφές τοῦ κώδικα: Νομίζουμε πὼς δὲ χρειάζονται, γιατί καὶ χωρὶς αὐτῆς τὸ νόημα τοῦ κειμένου εἶναι εὐληπτο καὶ ἐξἄλλου εἶναι φανερό πὼς οἱ γραφεῖς τοῦ κειμένου δὲν ἔχουν πάντοτε σαφεῖς καὶ συγκροτημένες γραμματικές γνώσεις.

Στὴν πράξη 44, στ. 58 διαβάζουμε: *ὄγκ(α)ρίαν*. Δὲ χρειάζεται ἡ προσθήκη τοῦ *α'* ὁ τύπος *ὄγκρια* οὔτε ἀγνωστος οὔτε σπάνιος εἶναι σὲ βυζαντινὰ καὶ μεταγενέστερα κείμενα (βλ. G. Moravcsik, *Byzantinoturcica*, II, Berlin 1958, 233-224). Σὲ ὀρισμένες ἐγγραφές παρατηρεῖται σύγχυση γενῶν καὶ πτώσεων στὴ χρήση τῆς μετοχῆς: *ἐλθὼν οἱ κληρονόμοι* (16. 1-2), *παρασταθεὶς ἡ γυνή* (53. 3, 57. 3), *οἱ παρὼν παῖδες* (53. 4), *παρὼν ὄντες καὶ διὸ μάρτυρες* (53. 6), *μὲ τὸν θανὼν μαυροῦδῆ* (64. 6-7). Ὁ ἐκδότης, πάντοτε μὲ τὰ ἀντίστοιχα σημεῖα, ἀποκαθιστᾷ τὸν ὀρθὸ τύπο. Ἄσκολα, γιατί πέρα ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο γιὰ ὀρισμένες ἀπ' αὐτῆς τίς περιπτώσεις νὰ εἶχε ὁ γραφεὺς ὑπόψη τοῦ συγκεκριμένου πρότυπο προοιμίου στὴ σύνταξη τῶν ἐγγράφων, εἶναι φανερό πὼς ἡ κλίση καὶ ἡ κατὰ γένη διάκριση τῶν μετοχῶν τοῦ εἶναι ξένη καὶ ἔτσι ἡ μετοχὴ λειτουργεῖ σάν ἐπίρρημα, ὅπως λειτουργεῖ καὶ σὲ ἄλλες πράξεις (39. 4, 49. 3-5, 50. 4), ὅπου ὁ ἐκδότης, πολὺ σωστά, δὲν ἐπεμβαίνει. Ἄλλωστε, αὐτὴ ἡ σύγχυση στὴ χρήση τῆς μετοχῆς δὲν εἶναι ἀγνωστὴ σὲ λαϊκὰ κείμενα. Περιττὸς εἶναι ἐπίσης οἱ προσθήκες ἐπωνυμῶν: *τοῦ ποτε γούση ντάκα* (31. 5), *τοῦ μακαρίτου ἰωάννου κότζη* (25. 10), ἀντωνυμιῶν (11. 2, 62. 6), ἄρθρων (34. 3) καὶ λέξεων πού συχνὰ ἐπαναλαμβάνονται στὸ ἴδιο κείμενο (25. 10), ὅταν ἀπὸ τὰ συμφραζόμενα δὲν προκύπτει ἐνδεχόμενη παρανόηση ἢ σύγχυση. Δὲ χρειάζεται ἐπίσης ἡ προσθήκη τοῦ ρ. *ἐμαρτόρησαν* στὴν πράξη 6, στ. 9: φαίνεται καθαρά ἀπ' τὴν ἀσύνδετη καὶ ἐλλειπτικὴ δομὴ τοῦ κειμένου. Ἄσκοπες εἶναι ἐπίσης οἱ συμπληρώσεις: *βα(γ)ενοκάροντο* (47. 7), *σερμα(γ)ῆν* (62. 5,9,14,20): γνωστὴ εἶναι ἡ ἀποβολὴ τοῦ γ ἀνάμεσα σὲ δύο φωνήεντα, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ προσθήκες τελικῶν: *ν* (13. 4, 38. 21) καὶ *ς* (23. 38-39) ἢ διορθώσεις ὅπως *προ(ο)ικιά της* (17. 19). Τέλος, δὲ χρειάζεται ἡ προσθήκη τοῦ τελικοῦ *ς* στὴν πράξη 96, στ. 23: *ἰακομῆς παναγιώτι(ς)πάικο*, γιατί τὸ *παναγιώτι* εἶναι πατρώνυμο (βλ. τὸ στ. 1 τῆς ἴδιας πράξης).

Ὁ καθηγητὴς Νικόλαος Παναζόπουλος καὶ ἡ ἄξια συνεργάτριά του κυρία Δέσποινα Τσοῦρκα-Παπαστάθη ἐργάστηκαν μὲ εὐσυνειδησία, μέθοδο ἀσθηρὴ καὶ κόπο πολὺ γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὴν ὑποδειγματικὴ αὐτὴ ἐκδοσὴ τοῦ κώδικα. Περιμένουμε τὴ δημοσίευσή καὶ τοῦ δευτέρου τεύχους μὲ τὴν ἀνάλυσή καὶ ἀξιολόγησή τοῦ περιεχομένου τοῦ κώδικα. Εὐχόμεστε σύντομα καὶ ἡ ἐκδοσὴ τῶν ἄλλων κωδίκων αὐτῆς τῆς σειρᾶς νὰ προχωρήσει. Θὰ εἶναι μὴ προσφορὰ ἀνεκτίμητη στὴν ἐρευνα καὶ καταξίωση τῆς ἐθνικῆς μας πολιτιστικῆς παράδοσης.